

ДРАГАН МАТИЋ,
ПРЕДСЕДНИК
ИНДУСТРИЈСКОГ
СИНДИКАТА
СРБИЈЕ

Неопходно је успостављање трајне и стабилне финансијске подршке кроз изградњу финансијских институција, као што је развојна банка у коју би се трансформисао садашњи Фонд за развој

Потребна индустријска стратегија

ИНДУСТРИЈСКИ синдикат Србије - полазећи од актуелног стања, односно готово две деценије дуге кризе у којој се налазе српска привреда и индустријски сектор Србије, идентификовања и анализе кључних чинилаца који су условили такво стање, уочених препрека за излазак из кризе, досадашњих активности и стечених искустава - донео је Програм привредног и индустријског развоја. Будући привредни и индустријски развој своје утемељење налазе у савременим технолошким и економским достигнућима, у захтевима и критеријумима међународног тржишта, и на тој основи очекује се унапређење радних, економских, социјалних и синдикалних права запослених у привреди. Непримењивање постојеће Стратегије развоја индустрије Србије једна је од највећих препрека за решавање нагомиланих економских, технолошких, социјалних и свих других проблема, који готово две деценије спречавају трајни, систематски излазак из кризе. Индустријски синдикат Србије се залаже да ова стратегија буде заснована на новом приступу, који ће своје утемељење имати у новим технологијама, давању предности знању и иновацијама као основној покретачкој снази савремене привреде,

целовитом систематском анализирању компаративних предности Србије у овој области, брзој прилагодљивости динамичним променама и све оштријим захтевима глобалног тржишта.

Неопходна је промена структуре радне снаге, односно њено прилагођавање новим технологијама, новим и квалитетнијим знањима у области привредне производње и новим захтевима тржишта. То је, иначе, једна од највећих и на појавној равни највидљивијих препрека, чије су економске, технолошке, развојне и социјалне последице само расле у протекле две деценије. Уколико постоји искрена жеља и воља државних органа и послодаваца да индустрија заузме своје место које је имала у привреди Србије током и крајем осамдесетих година, као и да буде носилац технолошког напретка Републике Србије у којој ће млади стручњаци доћи до изражаја, остајати у земљи и развијати сложене и квалитетне производе који ће бити конкурентни производима које данас увозимо - подићи ће се квалитет радних места а индустрија ће постати носилац свеукупног технолошког развоја и напретак.

У супротном, у најскорије време мораћемо да затворимо техничке факултете и више школе, а индустрија ће се претворити у базну индустрију с прљавом технологијом и потребом за нискообразованом радном снагом. Број од 310.000 индустријских радника не може обезбедити неопходни буџетски приход, који сада износи скромних 14%, а који би морао бити између 25 и 30%, чиме би се омогућио буџетски приход за добар стандард пензионера, лекара, полицајца, учитеља и свих животни важних друштвених структура које доприносе квалитету живота свих грађана Србије и оних који раде у привреди и индустрији. Ово подразумева и да се у наредних пет година број са 310.000 повећа на 500.000 продуктивних радних места, као и нов начин управљања, професионализацију и пуну одговорност менаџерских структура. Пресудно је да се јавна потрошња сведе у реалне оквире и пројекције могућег привредног раста, уз истовремено ширење пореског дела и смањење простора сиве економије.

За разрешење ових питања или постављање нових, Индустријски синдикат Србије сматра да је неопходан свеопшти консензус социјалних партнера на националном нивоу.

Синдикати који делују у привредном систему Србије морају унапредити своје организационе структуре, придобити подршку јавног мњења за ставове и активности синдиката, повећати компетентност да би учествовали у сложеним друштвеним процесима и у одлучивању о питањима која непосредно или посредно утичу на положај и остваривање права запослених.